

-İSTANBUL'U GEZİYORUM- 2

Şirin

Süleymaniye'de

Birsen Ekim Özen

GÜRÜLTÜLÜ BİR GEZİ

Dünya hızla değişiyor. Geçen seneye kadar Lokum'un sevgili annesi Gül teyze çalışmıyordu ama bu sene çalışmaya başladı. Bu da hayatımızdaki bir sürü şeyi değiştirdi. Mesela Lokum, annesinin sürekli bilgisayarın başında olmasından şikâyet eden bir çocuk hâline geldi. Annesine bilgisayarın zararlarını anlatıp duruyor ama Gül teyzenin onun dediklerini dinlediği yok. Zaten istese de dinleyemez çünkü Gül teyzenin işi internette. Kocaman bir internet sitesi kurdu; gezilmesi gereken yerler hakkında sitesinde bilgi veriyor. Oraya gidin, şuraya gidin diye yazıyor. İnsanlar da onu okuyorlar.

Tabii, oraya gidin şuraya gidin diyebilmek için önce oralara kendisi

gitmek zorunda. Zaman zaman annelerimizden kendisine eşlik etmelerini istiyor. Bugün de onun işi için hepimiz sokaklara döküldük; beraberce Vefa'ya gidiyoruz.

Gezi ekibinde Lokum'un annesi Gül teyze ve tabii ki değerli arkadaşım Lokum, Fisto'nun annesi Leyla teyze ve tabii ki Fisto, Salim'in annesi Hatice teyze ve Salim, ben ve annem, bir de Volkan var. Volkan'ın annesi bizimle neden gelmedi bilmiyorum ama Volkan'ın Salim'in annesine emanet ettiğini biliyorum.

Bugünkü yürüyüşümüze bir çeşit tur programı diyebiliriz. Yalnız bizim turdakiler dikkate değer şekilde gürültü çıkarıyorlar. Bazı turist grupları sessiz sessiz etrafı inceler ya, işte onlar neyse bizim grup onların tam tersi.

Şu anda bir yokuş çıkıyoruz, Volkan da 'of'lamakla meşgul.

– Bu ne ya! Yine mi tepe!

Salim en sporcu hâliyle zıpladı.

– Daha gezinin başındayız. Bu ilk tepedir. Biraz daha dayanıklı olmalısın. İstanbul'da yaşıyorsun.

– İstanbul'da yaşıyorum diye tepelere tırmanmak zorunda mıyım?

Bu çocuk neler diyor böyle!

- Canım İstanbul'unun her yeri tepe dolu, bu tepelere inmek ve bu tepelerden çıkmak için de kesinlikle yokuşta yürümek gerekiyor. Çünkü düz tepe yok. Zaten düz olsa ona tepe denmez. Bunda anlaşılmayacak bir şey yok!

Volkan gözlerini devirip "anladım" der gibi baktı. Zaten benim de bu konu üzerine daha fazla çene yorma niyetim yoktu. Yokuş çıkarken nefesim kesilmişti. Yol biraz düzleşince bu kez de hemen yerin altına girdik. Ne oluyor ya! Madem aşağıya ineceğiz neden yokuş çıktık ama değil mi?

Bu girdiğimiz yer arabayla bazen içinden geçtiğimiz ama benim canlı canlı ikinci olarak geldiğim yer; yani Saraçhanebaşı Haşim İşçan Geçidi. Önceleri buradan geçerken nefesimin kesildiği, çeşitli sesler çıkardığım, hatta heyecandan ağladığım olurdu ama şimdi ne kadar sakinim.

- Anne, burası orası değil mi?

Annem gözlerini devirerek başıyla onayladı.

- Şirin ne demek istiyor teyzeciğim?

Soruyu soran Lokum'du. Annem derin bir nefes alarak ona burası ile ilgili aile anılarımızı anlatmaya başladı. Aslında onun anlatmasına gerek yok. Ben olayı şöyle özetleyebilirim. Bundan çooooook uzun zaman önce ben daha ufakken -yani geçen yaz- buradan her geçişimizde bisiklet isteğiyle biraz gürültü çıkarırdım. İnsan bir geçitten

geçerken neden bisiklet istesin denilebilir. Bisiklet istiyordum çünkü bu geçit ağzına kadar bisiklet dolu. **Rengârenk, süslü tekerlekli, gidonlarından püs-küller sarkan yüzlerce bisiklet.** Ben de bu kadar bisikleti bir arada görüncü tüm kontrolümü kaybediyordum, eğer hemen bir bisiklet almazsak dünyanın en mutsuz çocuğu olacağıma dair bazı sözler söylüyordum.

Anneler geçen yaz bu gürültücülüğüm karşısında pes ettiler ve bana hem en beğendiğim hem de fiyatı diğerlerinin bayağı üstünde bir bisikleti çok gönüllü olmadan aldılar. Böylece öğretmenimizin her zaman dediği bir şeyin, her istediğinizi ağlayıp zorla yaptıramazsınız sözünün geçersiz olduğuna inandım. Aslanlar gibi ağlamış, kaplanlar gibi istediğimi aldırılmıştım.

Yalnız olayın yan etkileri yaklaşık bir hafta içinde kendini göstermeye başladı. Bulaşık makinemiz bozuldu. Şimdi bunun bisikletle ne ilgisi var diyebilirsiniz ama kesinlikle çok ilgisi var.